

CAO News 5

Horolezecký časopis severočeského regionu

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

Ročník 3, číslo 5

Květen 2001

LEZENÍ NADEVŠE

Catherine
Destivelle

„Lezení se nakonec dostane do popředí, před všechno ostatní. A já prožívám obnovené potěšení ze zkušenosti, že to dělám pro sebe samu. Je důležité lézt pro svůj vlastní dobrý pocit. Pokud se vám to podaří, vaše nadšení a motivace vám umožní postupovat rychleji než ostatním ...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Na plný pecky...
- ✓ Lhasa on line
- ✓ Jaro v Alpách
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Čeká nás a další...

Na plný pecky...

První letošní let

Jaro v Alpách

Lhasa on line

"Ej od Buchlova"

El Potrero Chico, MEXICO

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

První jarní členská schůzka oddílu proběhla podle plánu ve středu 4. dubna 2001 v restauraci Za větrem. Jaro ovšem bylo pouze podle kalendáře, takže jsme opět nemohli využít pěkně upravenou terasu před restaurací.

Program dubnové schůzky byl následující:

- CAO News (Redakční rada)
- Členské záležitosti (nové průkazy, doobjednané známky apod.)
- Organizace a příprava HOCYBOJe 2001
- Správcovství skal
- Velikonoce na Hrubé Skále
- Informace o cyklistických časovkách, výsledky
- ALPY, organizace, termíny
- ICM, Mezinárodní lezecký sraz 2001 – VRATA, 20. až 30.8.2001, Slovinsko
- PINV
- Lezení, nové cesty
- Informace o postupu prací na průvodci (Labák, Bělá..)
- Různé

Našlapaný program přinesl podle očekávání vzrušené debaty. Nicméně nakonec jsme se jako vždy domluvili.

Pavel Černý má průvodce po Labáku těsně před dokončením, do přípravy HOCYBOJe se zapojil Milan Cestr, naplánovali jsme zájezdy do Alp a připravili seznam nádherných cest, které tam chceme uskutečnit (z naší oddílové Bible „100 extrémních cest v Alpách“), Karel Bělina nás informoval o provedených pracích ve skalách (vyměněné vadné kruhy, vyměněné dřevě či zničené krabice, dodání chybějících knih, odstranění suchých keříků apod.) a také jsme se rozhodli, že na Velikonoce pojedeme do Skaláku (to byl nápad – viz střípky)...

Počásí začátkem dubna bylo pod psa. Pršelo, sněžilo, byla zima. Velikonoce byly v tomto směru přímo katastrofou, ale ani zbytek měsíce nám na lezení moc nepřál. Přesto, jakmile to jenom trochu šlo, jsme byli ve skalách. Na Svatého Jiří se ukázalo i sluníčko a hned se nás plno sešlo pod stěnami (nešlo to vydržet – jedni museli utéct z práce, jiní ze školy). V Ostrově se po delší odlmce objevil i Jan Josef Palivec a hned dvakrát zabodoval s „Horám zdar!“ (Jelení věž, Pustý zámek).

Příští oddílová schůzka CAO Děčín se bude konat ve středu, 6.6.2001 v restauraci Za větrem v Děčíně Škrabkách od 18.00 hodin.

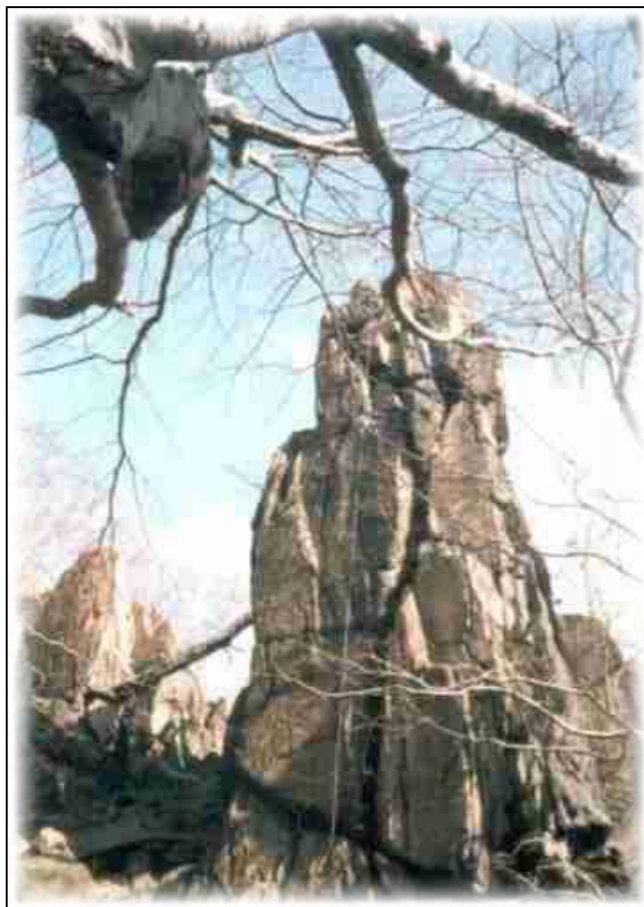
Na plný pecky

aneb Prvovýstup postaru...

MILAN SVINAŘÍK

HOROKLUB CHOMUTOV

Venku je typické listopadové počasí, kdy jen tu a tam vykukují Krušné hory z mlžného závoje. V téhle době, kdy už mráz zalézá za nehty, se jen málokdo dá ukecat k lezení po vlhkých skalách. Tak vyrážím na kole sám do hloubi Krušnohorských lesů. Včera jsem si koupil originál sekací soupravu a chci ji vyzkoušet v akci. Už dlouho mám vyhlédnutou krásnou logickou linii na Jižní věži na Jedláku. Je to asi 15 m vysoká, kolmá, západní stěna, její levá část protkaná plytkými trhlinami. O této linii jsem už mluvil kdysi dávno s Oťákem, pak s Leošem, ale vždy se na ní zapomnělo. Z hlediska lezení je Jižní věž asi to nejkvalitnější, co lze na Jedláku nalézt. Díky své odlehlosti a namáhavému přístupu tu stále zbývají, a nejen tady, logické linie pro nás dobrodruhy-prvovýstupce. A tak se stalo, že sólo lezu prvních sedm metrů až kam to jde a zatlučím dvě skoby do vodorovné trhliny. V nich pak sedím další 2 hodiny a ručně sekám díru o průměru 14 mm celkem 50 mm hlubokou. Nejprve používám výhradně rourák od Pestra, ale ten se záhy utopil, a tak dle rady mazáka Žížky ho střídám s obyčejným vidiovým vrtákem průměru 14 mm. Občas použiju trojhranný sekáč ještě z doby předrevoluční. Čistého času mi sekání zabralo 1 hod. 45 min. Musím říct, že jsem značně zmakaněj a zpocenej kromě zadku, který mi celou dobu mrznul. Osadil jsem originál Pestr nýt, označil prvovýstup smyčkou a slanil. Ještě jsem ani nedojel na zem a už se těším na jaro, kdy

budu moct prvovýstup dokončit. Napadají mě možné názvy, většinou ovlivněné ponurým počasím. Je fajn mít se na co těšit.

Konečně jsem se dočkal a stojím opět pod Jižní věží. Do každého koutu hor se již plnou silou zakouslo jarní slunce, břehy potoků rozkvetly žlutou barvou blatouchů, vzrostlé buky se začínají zelenat. Brácha a jeho kámoš Běta spali pod věží od včerejška a mají za sebou výstup Velký kout. Prý mrznou prsty. Nálada je víc než výborná, a tak se bez okolků pouštím do dokončení prvovýstupu. Hned napoprvé jsem se dostal až do tupé police nad nýt. Byl jsem tak překvapený, že jsem promrhal dost času a sil, než jsem se začal jistit. Mikrorend č.1 a friend č. 2 věží v trhlíně vždy jen za dva segmenty, což není dobré. Tak napůl visím v nich a napůl na rukou a klepu se jak drahej pes. Asi metr nade mnou je mělká trhlina, do které se pokouším usadit skobu "Šádkovku". Po první ráně kladivem mi spadla na hlavu, ale chytil jsem ji. Provazuji její oko a znovu se ji pokouším zatlouct. Daří se. I když je jen necelé dva centimetry v trhlíně, pro tuto chvíli je to pro mě tutovka, ve které můžu viset a uvolnit oteklé ruce. Po chvíli stepování následuje klíčový krok, který se mi daří díky brutální síle a za povzbuzování bráchy-jističe stoupám o pár metrů výše na sokola a z posledních sil zandávám frienda č. 1, ve kterém odpočívám a hledám další cestu. Ještě kousek přímo vzhůru a pak traverz doprava do spár. Zdánlivé čapáky jsou jen obliny, a tak přijíždí další mikrofriendem. Poslední těžký krok v traverzu a už jsem v žabovacích spárách. Jelikož jsem žabovácí maniak, tak vím, že odsud už nespádnou a pokračuji plynule šikmo vlevo podél převislých spár s tutovými friendy na vrchol. Bandasky mám takové, že mám problém udržet vrcholové madlo jak umyvadlo. Na vrcholu si vychutnávám koktejl radosti a slunečních paprsků. Pak dobírám svý dva parťáky, kteří se na cestě taky pěkně potrápili a společně pak cestu nazýváme podle jednoho povelu, jež zazněl při prvovýstupu "Na plný pecky" a klasifikujeme to na 7 UIAA.

Do třetice stojím pod svou novou cestou. Tentokrát s Chosém, který sehnal nářadí, a tak můžu ze slanění doosadit druhý nýt, na což mám jako prvovýstupce právo. Nejprve jsme se dohodli, kam ho dát, aby se bezpečně cvakal. Je to jasné. Bude v úrovni skoby, kterou pak vytlučeme. Tak jsme s akuvrtačkou za neuvěřitelně krátkou dobu osadili nýt a pak ještě přejistili další dvě jiné cesty, než se vybily baterie. Teď je Jižní věž vyzdobena novou bezpečně zajištěnou linií a je zase o něco lezecky zajímavější, než byla před rokem. Ale hlavní je to, že jsme si užili dobrodruží, že jsme se špičkově vybáli, že jsme dokázali, že to jde i po staru a že nás to pořád baví. A když někde potkáte borháky, nýty a slaňáky, věřte, že je tam nepříčarovali skalní skřítci, ale že za jejich osazením stojí ochota několika nadšenců obětovat čas, námahu a mnohdy i peníze. Nadšencům Zdar!

Leonardo da Svinchi

První letošní let

VLADISLAV PRCEK NEHASIL

Je středa 11. dubna a jak už bývá letos zvykem, dopoledne poprchávalo a ráz počasí připomíná pozdní podzim. Od března se s bráchou snažíme držet lezecké středy a právě dnes dopoledne jsme chtěli jít lézt na Vrabinec. Všechno ale překazil telefonát od Edy Puncmana, který nás už rok přemlouvá, abychom šli s ním létat na svahovém padáku a že máme přijít nad Lesnou na Hůrku.

Na Lesnou jsme přijeli asi v 16 hodin. Zaparkovali jsme u hřbitova, kde bylo Edovo auto. Na kopečku za hřbitovem vlál žlutý praporek, který určoval směr a sílu větru, a který nás nasměroval na ten správný kopec. Eda byl už na místě a vybaloval nářadíčko. Pro jistotu jsme si s bráchou vzali lezení, kdyby se nám „nechtělo dnes létat“. Došli jsme na kopec a první lekce létání mohla začít.

Eda nám nejdříve ukázal jak se létá. Nadhodil bravurně křídlo a snesl se do údolí nad pasoucí se krávy. Přistál na pastvině před kravami asi 200 m od nás. Vůbec to nevypadalo, že je to těžké.

S bráchou jsme si stříhli, kdo začne. Já vyhrál, a tak byl na řadě David. Eda nám vysvětlil jak se zabalit do postroje, co držet, kdy pustit, jak zatáčet, jak brzdit a hlavně jak a kam přistát. Vcelku jednoduché, až na to, že tolik informací najednou, když si je člověk trochu nejistý, se nedá zapamatovat. A jdeme na to!

David, navázaný v postroji, se rozebíhá a křídlo se pomalu nafukuje. Eda křičí co má David dělat. Pouští první pár popruhů a vznáší se vzhůru. Chvilu ticha. David letí nad pastvinou, míjí remízku a začíná se stáčet vlevo. Jenže zatáčení trochu přetáhl a vrací se zpátky k remízku. Ale ztratil výšku a tak jde na přistání. Přistál těsně vedle roští remízku tak, že se neudržel na nohou a odřel pozadí postroje. Ovšem křídlo zůstalo ve větvích stromů. Začala záchranná akce. Naštěstí vozím s sebou sekeru. Zřejmě jsme upoutali pozornost ve vesnici, jede k nám gazík. Vystupuje rozzlobený soukromník, že mu šlapeme po jeho pronajatém pozemku a že řadí slintavka, kulhavka a šílený krávy a tak máme okamžitě zmizet. Naštěstí po rozmluvě pochopil, že mu nechceme zničit jeho stádo krav a tak svolil, že si můžeme ještě jednou zalétat. Na řadě jsem byl já.

Naštěstí jsem byl poučen Davidovými chybami a tak let probíhal bez problémů. Přeletěl jsem remízku, lehce se stočil vlevo a šel pomalu na přistání. Přistál jsem krásně, dosedl jsem jako čáp. Křídlo mi zůstalo pár vteřin nad hlavou, než se vyfouklo a spadlo na zem. Ten pocit spokojenosti mi stojí za to – to zkusit znovu. Příště půjdu rád zase.

Zbylo trochu času a tak došlo i na Vrabinec. Vylezli jsme tři šestky a za tmy jsme šli unavení a „vysmátí“ zpět k domovu.

„Ej od Buchl ova“

aneb Na jih za sluncem, vínem a pískovci

STANDA EMINGR

HO BOŘEŇ

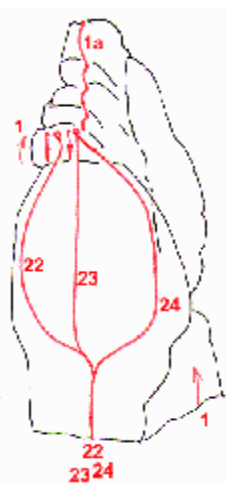
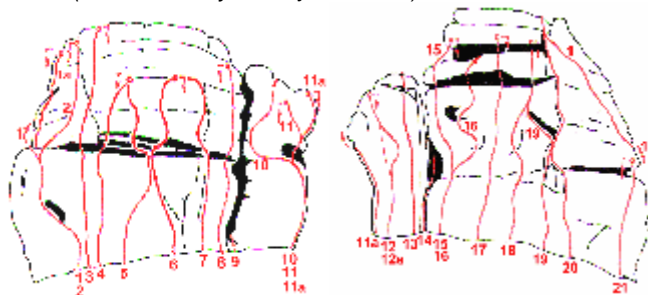
Máte rádi „písek“ a nechce se vám zůstávat v létě doma (rozuměj - Labák, Tisá, Ostrov apod)? Nemáte chuť na měkké písky Dubska či Českého ráje a na Suškách je již „vyprodáno“? Nesedí vám adršpašské spárokomíny s kruhy po třiceti metrech a nemáte čas, peníze ani chuť se v létě trmáčet do věhlasných zahraničních oblastí? Vždyť na jihu Evropy je v létě stejně vedro a v horách zase velmi často prší. Pojeďte tedy na Jižní Moravu a to konkrétně do Chřibů!

Aby tento týdenní „vejlet“ stál za to, musíme do svého čtyřkolého miláčka, mimo manželky (popř. milenky, družky, psa) a dětí, ještě vtěsnat matroš na lezení a zabudovat nosič na kola. Navštívit tuto oblast bez „bajků“ a lezeckého nářadíčka by bylo trestuhodné. Máme-li sbaleno, vyrazíme. Z Mostu (Děčina, Ústí, atd.) do Prahy a po dálnici až za Brno. Dále do Slavkova a po E 50 směrem na Uherské Hradiště. A až se před vás

z roviny postaví souvislý pás lesů, silnice začne stoupat a po levé straně uvidíte známou siluetu hradu Buchlova, jste na místě. Sjedete už jen dolů do Buchlovic, odbočíte vpravo a po silnici kolem Sovínské přehrady (spíše větší rybník) dojedete do střediska s poetickým názvem „Smraďavka“. Můžete se ale samozřejmě ubytovat i jinde, možností v této oblasti je řada. Ze severu Čech až sem je to normální jízda 4 až 5 hodin, to záleží hlavně na ucpanosti Prahy.

Smraďavka, čili Lázně Leopoldov, jak se tento areál též nazývá, leží v zalesněném údolí Chřibů, kousek od Buchlovic. Je to ideální východisko k cyklovýletům. Je zde kemp, chatová osada a ubytovna. V areálu je koupaliště a restaurace. V blízkosti kempu je obchod a areál starých lázní – tzv. Lovecký zámek s letní restaurací, kam můžete vyrazit za zábavou (večer hudba). Jsme tedy ubytovaní, večer jsme si byli zajuchat a je ráno. Nandáme matroš do báglu, nasedneme na kola a můžeme vyrazit.

Nejzajímavější skalní věží zdejší oblasti je bezesporu **Kozel** (na obrázku s vyznačenými cestami).

Tato skalní věž je vysoká asi 20 metrů a nalézá se v hlavním hřebeni Chřibů, několik kilometrů od zříceniny hradu Cimburka. Z našeho kempu se k ní dostaneme po silnici vedoucí údolím proti proudu Dlouhé řeky (ve skutečnosti je to docela obyčejný potok). V místech „Na pile“ vystoupáme po červené tur. značce na hlavní hřeben a přes vrch Ocásek a okolo skalní Kazatelny stále po „červené“ až pod tuto skalní věž. Jedná se opravdu o hezký skalní útvar, který tvoří pevný pískovec. Škála cest je od jedné dvojky (komín) přes 3+ až po 9. Celkem na Kozla vede 24 cest (bez variant). Pro klasiky je zde devět cest od 4 po 6. Pro aktivní lezce, deset

cest od klas. 7- do 8- a pro „nabušence“ je zde jedna osmpluska a pět cest za 9. Zkrátka pro každého něco. A až toho budete mít dost, nasedněte na kola a sjeďte na zříceninu hradu Cimburka. Stojí za návštěvu a navíc správce prodává dobře chlazené lahvičky z hradního sklípku. Od hradu se vydáme po žluté turistické cestě směrem na hřeben, kde se cesta napojuje na silnici. Po ní se spustíme do Osvětiman kde je koupaliště, hospoda, kde dobře a levně vaří, čepují obstojné pivo a začíná zde vinařská oblast. Podle délky zdržení v této obci budeme volit dobu a trasu návratu.

Další zajímavé skalní útvary se nacházejí právě nad touto obcí. Jedná se o **Osvětimanské skály**. Popis přístupu k nim je dobře popsán na internet. stránkách (adresa – viz níže). Pro další dny je možné zvolit si právě je. Jedná se o skupinu pískovcových skalisek, tvořících romantický labyrint. Lezecky využívané jsou Tank, Druhá věž, Hlava a Jehla. Průvodce udává asi 28 cest od 3 do 9- a většina z nich je nově zajištěna.

Další skalky se nacházejí v úpatí Holého kopce, což je vrch naproti hradu Buchlovu. **Zbojník** a **Karlova skála**, jak se tyto skály jmenují, jsou ukryty v bukovém lese a vede na ně 37 cest s průměrnou klasifikací 4 – 5, max. klas. je zde za 7.

Aby toho lezení nebylo moc je dobré ho zkombinovat i s kulturně – poznávací činností. Při pobytu v tomto kraji bývá skoro povinností vystoupat na hrad Buchlov. Jde to autem, pěšky i na kole. Na vedlejším vrcholu, kousek od hradu, stojí další dominanta tohoto kraje - kaple Sv. Barbory a pod ní další lezecká oblast. **Skály pod Barborkou** je asi největší skalní skupina ve Chřibech. Nachází se v příkrém jižním svahu a tvoří jí 12 skalních bloků a věží (90 cest od trojek, až po několik devětmínusek). Stejně jako předešlé oblasti byla v minulých letech přejížštěna.

Pokud se spustíte od těchto skal dolů, dorazíte po chvíli do Buchlovic. Zde určitě uděláte radost ženské části vaší výpravy. Přímo v obci je totiž nádherný park se zámek, který rozhodně stojí za návštěvu. Pánská část výpravy nebude rovněž zoufat, v Buchlovicích je několik dobrých hospod a i nějaký ten vinný sklípek se najde.

I okolí zalesněných Chřibů stojí za návštěvu. Cyklotrasa může vést do památného Velehradu, Uherského Hradiště a jezer (zatopených pískoven) u Ostrožské Nové Vsi. Hezký je též zámek v Miloticích, vinařská oblast a sklípky v Bzenci, Strážnice. No a do vinných sklepů v Boršicích to máme z kempu opravdu kousek.

V tomto krátkém výčtu jsem nezapomněl oblast, která leží v nejspěvnější části Chřibů. Je to **Budačina**, ta se jaksí nevešla do mého týdenního programu. Stejně tak oblasti ležící až za řekou Moravou, na severovýchod od Chřibů. Jsou to Moravské pískovce ležící v Hostýnských a Vsetínských vrších. Jsou větší, vyšší, mají více cest, rozprostírají se na větší ploše atd. To už je ale jiný kraj a jiný příběh. Takže, někdy příště.

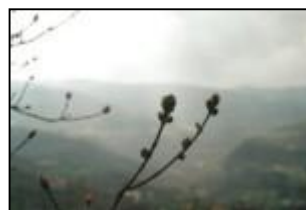
Na závěr nutno podotknout, že zdejší písky netvoří velká skalní města a s výškou výstupů také nemohou konkurovat věhlasným českým skalákům, ale mají něco, co naše písky nemají. Je to atmosféra této části jižní Moravy, se sluncem, vínem, vinnými sklípky a dominantou hradu Buchlova, tvořícího vždy neodmyslitelnou kulisu zdejšího kraje.

Info: Kompletní lezecký průvodce pro Moravské pískovce najdete na internetové adrese: www.climbweb.cz a k orientaci v terénu vám postačí mapa KČT č. 89-90 Chřiby 1:50 000.

Jarní Alpy 2001

aneb jak jsme pašovali kulhavý salám po Evropě
VLASTA DOMES

Původně jsme si představovali strávit poslední březnový týden v teplém jarním slunci ve skalách na břehu Ligurského zálivu ve Finale Ligure. Ze čtyř účastníků jsme nakonec zbyli sami s Karlem čímž se zdvojnásobil rozpočet na jednu osobu a cíl naší cesty se přiblížil k hranicím naší země - lezecká oblast Arco Falesie u jezera Lago di Garda uprostřed Dolomit nedaleko od úrodného slunného údolí Adige. Panovala oprávněná nejistota ohledně počasí vzhledem k ročnímu období a umístění oblasti uprostřed hor.

Před odjezdem se nám exúčastník Davy světil, že uprostřed Alp existuje bezcelní zóna Samnaun s bezkonkurenčně nízkými cenami pohonných hmot. Všimli jsme si, že kousek za Samnaunem, který leží ve Švýcarsku u hranic s Rakouskem a Itálií, se nachází krásné pohoří Bernina s poměrně jednoduše přístupným vrcholem Piz Bernina (klasickou cestou) a táhlým ledovcem Morteratsch. Našli jsme pár informací o letním lezení v této oblasti. O zimních výstupech jsme bohužel nenašli nic. Na místě uvidíme podle množství sněhu, dostupné dokumentace (hlavně kudy přes zasněžený ledovec) a počasí, zdali půjdeme nahoru. Vzali jsme potřebnou výstroj (cepín,

mačky, lana, skoby). Pokud nebudou vhodné podmínky, převalíme do Itálie za teplem.

Cesta

V sobotu 24.března 2001 v 8 hodin jsme vyrazili směr Cheb, kde jsme dotankovali plnou. Odhadovali jsme, kolik jídla nám na hranicích seberou. Se dvěma šiškami salámu a špekem jsme se rozloučili už předem. Konzervy snad zachráníme. Vše úkladně sbaleno na dně "žraloka" - největšího z batohů. Na hranicích

jsme uviděli odstavenou dodávku a důkladnou kontrolu věcí v plném proudu. Ach jo ! K našemu velkému údivu jen kontrola pasů, německý celník jen znechuceně mávl rukou a šišky salámu byly v Únii. První laťka padla. V Německu krátký zmatek u nájezdu na dálnici, na mapě máme ještě NDR, dálnice je značená až o kus dál, navigátor píše SMSky, vyjíždíme směr Berlín. Přes Berlín je to "mírná" zajíždka, a tak se na nejbližším sjezdu otáčíme. Mnichov centrum, navigátor píše SMSky. "Kudy dál?" "Počkej, jen to odešlu...kde jsme?" "V Mnichově." "To na mapě není." "Vrrr." Dále směr Garmisch Partenkirchen, na hranicích nikdo a tak šišky salámu už máme s sebou v Rakousku. Pokračujeme na Landeck mimo dálnice, na Gierssen k hranicím Rakouska, Itálie a Švýcar. Nikde ani duše a tak už tušíme, že o salámy nepřijdeme. Odbočujeme na Samnaun, je to slušný krpál, samé 180° zatáčky, úzké příkré silnice, neosvětlené tunely, kameny na silnici. U vjezdu do Samnaunu je celní kontrola. Benzínka je už zavřená, ale je zde automat. Popisy pouze německy. Automat bere nominální hodnoty 10 DM, 10 000 ITL, 10 CHF atd, měny nelze kombinovat. Pro ty, kteří mají problémy s němčinou, přikládám přibližný český návod k obsluze:

1. Postupně vložit bankovky jedné měny a uvedeně nominální hodnoty
2. Vybrat číslo stojanu
3. Stisknout tlačítko pod nápisem "Ja"
4. Natankovat

Výběr z menu je časově limitován. Lze použít i platební kartu.

Bereme plnou za 70 DM. Litr za neuvěřitelných 23,- Kč ! Škoda, že jsme nevezli pár kanystrů. Na zpáteční cestě nás zastavují celníci. "Whiskey opravdu nevezeme a cigarety taky ne, jen benzín." Po kontrole pasů nás pouštějí. Dál pokračujeme na St.Moritz přes Martinu. Druhá silnice na St.Moritz je dočasně zavřená. Navigátorovi došla baterka a víceméně úspěšně se snaží zapojit nabíječku. Vjíždíme na kruhák. "Kam odbočíme?" "Moment!" - navigátor konečně vylooudil z nabíječky zelené světlo. Jezdíme po kruháku, čekám na radu navigátora. Otevírám okénko a navrhuji odpojit adaptér a celé komunikační zařízení přemístit mimo vozidlo tak, abych ho mohl při dalším průjezdu kruhákem důkladně rozdrtit. Nakonec nahodile odbočují a kupodivu jedeme správně. Engadinské údolí projíždíme, bohužel, pozdě v noci, silnice je místy hodně rozbitá a poškozená od sesuvů. V půl dvanácté odbočujeme na Berninapass, projíždíme Pontresinou a přijíždíme na parkoviště za kempem Plauen pod ledovcem Morteratsch. Padá sníh s deštěm, ochadilo se, jsme asi v 1600 metrech. Tachometr ukazuje 900 km. Spíme v autě.

Bernina

Ráno padá déšť se sněhem, vstáváme kolem 11 hod. Krátce snídáme a přebalujeme věci na 2-3 dny na ledovci. Jedeme cca 2km směr Berninapass k lanovce na Diavolezzu. Je zde půjčovna lyží a obrovské neplacené parkoviště. Dle informační tabule lavinové nebezpečí není. Obdivuji lyžařské trasy přes

ledovec Morteratsch (tedy pouze na velké mapě v hale stanice lanovky). Slečna v pokladně nám lámanou angličtinou o předpovědi počasí moc neřekla, horolezecké průvodce zde nemají, odbyla nás

mapkou sjezdovek a ceníkem lanové dráhy. Odjíždíme do St.Moritz shánět průvodce. Viditelnost je na 300 metrů. Vrchol Berniny ani okolní kopce vidět nejsou. Stavíme se v kempu Plauen. Kemp je otevřen celoročně, správce je zde pouze ráno do 11 hod. a večer od 17 do 19 hod. Z ceníku v

němčině odhadujeme, že v tomto období je cena za ponechání auta v kempu je cca 7,50 CHF a za osobu 12 CHF. V kempu jsou téměř dvoumetrové sněhové závěje, prostor pro auta je upraven pluhem. Volných míst je dost. Za kempem je hotel a značená turistická značka k ledovci Morteratsch. Jsou zde upravované běžecké stopy, mohli jsme si s sebou vzít běžky. Všude u hotelu je parkování za 0,5 CHF/hod. Odjíždíme do St.Moritz shánět průvodce oblasti. Zastavujeme na parkovišti před velkým hotelem. Kolem běhají běžkaři. Začalo hustě pršet. Ani trochu jim ty běžky v dešti nezávidíme. Z auta se nám v takovém slejváku nechce. Čekáme. Stále čekáme. Začíná hustě sněžit. Po půl hodině jsou na autě 3 cm sněhu a my přemýšlíme co dál. Doma jsme se dívali na předpověď CNN pro Arco a St.Moritz. V sobotu a v neděli mělo být proměnlivo, déšť, v St.Moritz sněžení, v pondělí a úterý mělo v Arcu pršet a v St.Moritz sněžit. Předpověď pro St.Moritz na neděli vyšla, jen nás zaskočilo množství sněhu. S přibývajícím sněhem a zhoršující se viditelností mizí chuť na výstup. Navíc nemáme sněžnice a nevíme kolik je nahoře sněhu a v jakém je stavu. Víme jen, že není lavinové nebezpečí. Rozhodujeme se pro odjezd do Arca a o výstup na Berninu se pokusit až na zpáteční cestě, pokud se počasí do té doby umoudří. Bude lepší snášet déšť v Arcu než tenhle mokrý sníh tady. Brrrr. Jedeme smět Berninapass, přes přední sklo není téměř vidět. Na sedle

ve výšce 2308m zastavujeme. Venku je chumelenice, fouká vítr, náváje kolem silnice dosahují místy i 10 metrů. Pokračujeme dál na Poschiavo. Po prvním smyku zpomalujeme, na silnici je vrstva rozbrědlého sněhu, která rychle mizí s ubývajícím výškou. Cestou zastavujeme u zbytků staré mohutné

laviny nad jedním z tunelů. Projíždíme okolo Lago di Bianco. Zastavujeme, na chvilku se objevilo sluníčko, viditelnost výborná. Karel dovařil kafe, odhaduji déšť za 2 minuty. Tak už nás to zase dohnalo, je čas vypadnout. Projíždíme Poschiavem, na Švýcarsko-Italských hranicích nás kontrolují jak Švýcaři tak Italové. Hned za hranicemi se zúžily silnice a změnil se jejich sklon. Jsme v Itálii. Projíždíme serpentinami okolo rezervace Adamello, místy se objevilo Italské nebe, zastavujeme a kocháme se výhledem. Na sedle praží silné jarní slunce. Pokračujeme na Madonna di Campiglio, krátká zastávka za Madonnou, kocháme se pohledem na Dolomity Brenta zahalené do podvečerní červeně. Jakkpak zní to anglické přísloví - "Evening red and morning gray is a sign of beauty day" - jestli i v Itálii platí toto anglická přísloví a ráno bude zataženo, tak by zítra mohlo být hezky. Mylně odbočujeme ještě před Sarcem a přes kopečky to máme ještě pár kilometrů do Riva del Garda. Serpentinami sjíždíme do Rivy. Přemýšlím, kde budeme spát, do Arca samotného se mi nechce, u Laga bude zima a jsou tam jen tři místa na parkování před tunelem. Jako první lezeckou oblast jsme plánovali Crossano, tak jedeme tam. Kromě Crossana je v Arcu dalších 40 oblastí. V Crossanu je velké parkoviště a je to dál od rušných měst jako je Riva, Nago a Arco. Pokračujeme na Torbole, z kruháku na Nago, dál po hlavní na Mori, uprostřed Mori vpravo odbočkou na Bretonnico, u hotelu odbočka vlevo na Crossano, zde se proplétáme uličkami a máme problém vůbec zatočit jak jsou úzké. Konečně se dostáváme na "silnici" a po kilometru nacházíme v zatáčce na pravé straně velké parkoviště. Je skoro jedenáct hodin, ujeli jsme 300km. Neprší, ale je zima. Něco

teplého do žaludku a jdeme spát do auta.

Arco

V devět ráno nás probouzí ostré ranní slunce. Za hodinu už běháme kolem auta v kraťasech jaké je teplo. Beze spěchu snídáme, z auta zní hlas Michal Tučného, chytáme jarní bronz, Italské nebe je téměř bez mráčku, okolo kvetou keře zlatého deště. Přijíždí dvojka lezců z Německa. Vzpomínáme na to, jak

jsme byli odrazováni od Arca, že je to v horách a určitě tam v březnu bude zima a pršet a snad i sněžit. Haha. Pravda, teplotní rozdíly ve dne na sluníčku a večer jsou velké. Odhadujeme, že na sluníčku je ke 30°C, ve stínu okolo 20°C. Ideální počasí na lezení. V Čechách prý sněží. V poledne stále ještě vychutnáváme hřejivé slunce, obědváme a vyrážíme do skal. Stěny jsou nad silnicí. Pod stěnami je přírodní posilovna v mírném stádiu rozkladu. Jsou zde 4 sektory A-D.

Začínáme v levé části nejlehčího sektoru A cestami klasifikace 5B-6A. Střídáme se po 5 cestách. V chytu to občas zasychá a vykoukne ještěrka. Jednou na mě tak roztomile zírala, že jsem si nechal poslat do stěny foťák. Zvakla spouští a z chytu koukal už jen ocas. Pokračujeme v sektoru C, sektor B s těžšími cestami

ponecháme na zítřek - nechceme se zničit hned první den. Celková bilance - 20 vylezených cest. Notně unaveni, opálení a hladovi se v šest vracíme k autu na kus žvance. Objevilo se pár mraků, spadlo pár kapek, spíše to osvěžilo. Večer asi hodinu souvisle prší. V úterý se opakuje pondělní počasí (pánům meteorologům v CNN to s předpovědí nějak nevyšlo). Dopoledne si vychutnáváme hřejivé slunce a odpoledne vyrážíme do sektorů B a D. V sektoru B přelézáme 6 cest klasifikace 6a-6b+. Proti včerejšku je to boj. Sektor D je asi nejhorší a cesty mají nepříjemně převislé nástupy. Karel vylezl dvě těžké 6a, já se "svezl" na konci. Máme toho dost. V šest balíme. Večer je obloha

plná hvězd. Spát se nám nechce a tak vyrážíme do Torbole podívat se na noční Lago. Jedeme přes údolí Adige na Roveretto a zpět na Mori, je to lepší cesta než přes Crossano. Na pláži je zima, fouká vítr. Jedeme se podívat do Rivy. Zaskočíme na cappuccino a zpátky do Crossana. Ve středu ráno souvisle prší. Navíc došel cukr a Karel začíná mít abstinenci příznaky z nedostatku slazené kávy. Balíme a jedeme nakoupit na Torbole. Supermarket je hned za kruhákem při vjezdu do Torbole. Stále poprchává. Viditelnost se zhoršuje. Dnes jsme se chtěli přesunout do oblasti Nago, ta je celá zahalena v mlze. Vypadá to, že tam prší. Nic moc. Rozhodujeme se opustit Arco a zajet se podívat do Sextenských Dolomit na Tre Cime di Lavaredo a na Marmoladu. Strávíme deštivé počasí na cestě v autě a zítra snad bude lépe.

Tre Cime di Lavaredo

Jedeme za postupně ustávajícího deště přes Trento, Ora, Moenu. Na průsmyku Passo Pordoi 2239m krátce zastavujeme, sněží. Tabule s panoramatickou fotografií svědčí o nádherném výhledu na Marmoladu. V husté mlze jsme rádi, že vidíme aspoň silnici. Do Cortiny d'Ampezzo přijíždíme večer. Horolezecké

centrum Dolomit je živé i v nočních hodinách. Po prohlídce centra města odjíždíme do Moosu pod Tre Cima di Lavaredo. Spíme v autě u silnice kousek za městem. Večer kvůli počasí visí ve vzduchu odjezd domů, ale ráno se místy protrhává oblačnost a rychle balíme. Dnešní cíl je cesta pod Tre Cima di Lavaredo. Vrcholy zatím nejsou vidět.

Vracíme se do Moosu, odbočujeme na Campo Fiscalino. V bistru kupujeme podrobnou mapu okolí. Zdá se, že bude hezky. Sníh je hodně mokrá a hodně se boří, cesta je v létě turistická, tak necháváme mačky i cepín dole, bereme si po jedné hůlce, návleky, do báglu šušťáky a trochu jídla a pití. Nechal jsem v autě foťák,

tak se ještě jednou vracíme a bereme si i sluneční brýle, protože svítí sluníčko! Cimy jsou stále v mlze, je vidět pouze masív Cima Una. Je poledne, což je v horách dost pozdě na to někam vyrazit, přesto konečně vyrážíme. Čeká nás kilák převýšení. Na konci silnice pokračujeme po vyšlapané stopě po turistické cestě č.102. Přicházíme k tabuli s panoramatickým obrázkem okolních kopců. Pokračujeme ve

stopách, které brzy končí. Dále jsou jen zaváté stopy od skialpinistů. Sníh se řádně boří, místy po pás. Tenká slupka od skialpinistické stopy často praská. Občas nacházíme značku. Je teplo a z protisvahu Cima Una padají malé lavinky. Škoda, že s sebou nemáme skialpy. Kolem čtvrté hodiny už není po sluníčku ani

památky, padla mlha, sníh se boří čím dál víc. Stále se snažíme více méně úspěšně držet stop po lyžích. Traverzujeme svahy Cima Punta. Hůlky byly výborný nápad. V hlubokém sněhu se jde jen těžko. V pět hodin se už začínáme shánět po chatách pod Tre Cime, odhadujeme kterým směrem by mohly být (tím směrem nebyly!) a domlouváme se, že půjdeme nanejvýš do šesti a pak zpátky. Už jsme se smířili s tím, že vrchol Tre Cime dnes nevidíme.

Najednou slyším optimistický výkřik "Tááámhle!". Vlevo jsou vidět pravidelné obrysy - opravdu jsou to chaty. Kousek před chatami to otáčíme - vlastně co tam - skoro není vidět. Je šest hodin. Cestou dolů se boříme ještě více. Zkoušíme sjíždět po zadku, ale sníh je tak měkký, že to vůbec nejede. Spásný nápad - budeme válet sudy. Jde to rychle, občas pár kotrmelců. Chudák foťák. Dole vrávoráme jak se nám točí hlavy, v navlhlem oblečení začíná být zima. Konec cesty běžíme mírným poklusem. U auta jsem v osm hodin, ještě je světlo, skupince Rakušanů odpovídáme, že sněhu je nahoře opravdu dost - chtějí zítra vyrazit na skialpy. Bistro je zavřené, notně nám vyhládlo a ládujeme do sebe jednu konzervu za druhou. Se zlepšením počasí nepočítáme a rozhodujeme se pro odjezd domů. Vyrážíme směr Samnaun přes

Bolzano a Merano. Cestou příšerně prší. Navigátor stále perlí. Na Reschenpass parkujeme auto za svodidla pár set metrů před italskou celnicí. Hustě sněží. V noci na auto dopadá sníh se šterkem patrně od pluhu. Taková pecka, že jsme se hned probudili. Ráno nás kolem jezdí lesní stroje. Pokračujeme v cestě domů. Do Samnaunu přijíždíme s blikající rezervou, tankujeme plnou. Navigátor zase píše SMSky, Mnichov projíždíme dvakrát, před dálnicí hodinu popojíždíme v zácpě. Na české celnici hodinová fronta. Dezinfikujeme si boty a kola. "Z hor?" "Z hor." "Vezete jídlo?" "Všechno z Čech.". Doma přijíždíme o půlnoci, živi a až na Karla i zdraví - týden neléčená angína asi moc zdravá není.

Na závěr

1. Vylezeno 28 cest na vápně za dva dny
2. Vypocený kiláček pod Tre Cime
3. Zmapovány (pro nás) nové oblasti
4. Náklady 3500,-Kč/os (benzín a jídlo), ujetu 2500 km
5. Navigátor se naučil číst z mapy

Podarilo se skloubit lezení v teple na vápně s turistikou v horách. Proměnlivé jarní počasí by to nemuselo tolik přehánět s mlhou, neviděli jsme ani jeden z dominantních vrcholů. Příště skialpy určitě s sebou (Karle, měl bys ty sjezdovky alespoň zkusit, uvidíš, pojedou to samo) a běžky by se taky neztratily. Na Berninu i na Tre Cime se určitě vrátíme za stabilnějšího letního nebo podzimního počasí.

Lhasa on line

Jiří Kudrnáč nám zprostředkoval další informace od Otakara Jirgla z cyklistické expedice do Tibetu. Další zprávy vám přineseme v příštím čísle.

Takže opět trošku zpráv ze Lhasy!

Možná jste překvapeni, že tu ještě jsme, ale ta výška si to doopravdy vyžaduje. Včerejšek (třetí den) byl na aklimatizaci asi ten nejhorší. Vyjít schody do druhého patra v našem hotelu je docela zabíračka, funíme ještě asi tak 2-3 minuty po výstupu. Takže jsme na kola neměli ani pomyslení.

Abych vás neunavoval výčtem všedností z dnů strávených zde (např. bolesti hlavy, špatný spánek, Kanička vyhrál sedmu...), popíšu vám trošku místní kontrasty.

1) Tibet vs. Čína

Tento kontrast je asi nejvíce šokující. Hned při příjezdu z letiště se jede po hlavní třídě okolo Potaly (sídlo Dalajlámů - dnes samozřejmě poloprázdné). Tato stavba je doopravdy impozantní a to jak umístěním (na skále, nad městem a přitom ve městě), tak i velikostí / architekturou. Také trochu díky velké investici (údajně USD 4mil!) vypadá nádherně. No ale sotva odtrhnete oči od Potaly uvidíte stavby komunistického ražení - hlavně velké, beton, sklo... Několik takovýchto staveb je v té nejtěsnější blízkosti Potaly. Pro jistotu, kdyby jste se snad pohledem vyhnuli těmto hrůzostavbám, tak uprostřed velkého náměstí před Potalou stojí stožár s čínskou vlajkou. Fotit tak musíte trošku z boku. Vlajku hlídá několik čínských vojáků.

Jinak Lhasa je téměř dokonale rozdělena na tibetskou a čínskou část. My bydlíme ve východní části (tibetské). Potkáváme množství poutníků, lidí v tradičních oblecích a modlících se lidí - ti se nedají přehlédnout, mumlají svoje motlitby, točí modlícími mlýnky, a počítají korále na svých „růžencích“. Všude tu visí modlitební praporečky, jsou tu úzké uličky a také několik zachovalých chrámů. Naproti tomu v čínské čtvrti uvidíte široké ulice (až čtyřproudé), čínské stánky s umělohmotnými miskami, židlemi, hřebeny... Včera jsme viděli dokonce pouliční prodejce DVD! Nechybí však ani lákavá čínská pouliční kuchyně. Samozřejmě po původní tibetské architektuře ani památky - pouze sklo, beton a hlavně vše velké.

2) Historické vs. moderní

To se dá dokumentovat na několika příkladech. Například náš hotel. Není tu topení, teplá voda ve společných sprchách je pouze od 9 - 19.00, záchody - šlapky jsou tři na celé jedno patro (cca 17 pokojů), na pokoji máme stojan ve kterém je lavor s vodou na mytí. No ale co nechybí na žádném pokoji je stereo televize!

Včera jsme byli v chrámu Yokhang. Je to údajně duchovní srdce Tibeťanů. Chrám, přestože byl Číňany vyrabován, je opět opraven i upraven a hlavně funguje. Co se zde však dá zcela normálně vidět, je pravý tibetský duchovní s mobilním telefonem v ruce!?

3) Nákupy

Veškeré nákupy / prodeje se odehrávají až na malé výjimky (čínský supermarket) v malých krámcích cca 5 m čtverečních. Vypadá to, jako že se tu prodává pouze zboží 2. kategorie. No ale pro kutily je to tu ráj na zemi. To, co se u nás nedá sehnat anebo za velké peníze v super Bauhausech, tak to tu najdete na každém rohu a skoro zadarmo. Není tu taky problém nechat

si opravit kolo přímo na ulici. Kanička to dokonce dnes využil. Praskl mu šroub u sedlové trubky. U nás by mu asi řekli, že musí koupit novou sedlovku a asi nejspíš i se sedlem, protože to je starý typ. Zde však Kanička ráno vyběhl před hotel a za 15 minut byl zpět a problém byl vyřešen.

Pro pracovníky FMCG - taky potěšující pohled. Dá se tu koupit doopravdy vše (Panthene šampon, Signal pasta, Coca Cola, Lipton čaj, Omo prášek...). To vše samozřejmě taky v těch začouzených, několik desítek (možná stovek) let starých, malých krámcích. Asi jsme to však nečekali v takovém měřítku.

Když už jsem zmínil zubní pasty a prací prášky - vše dokonale zabalené - tak je nutno, pro dokreslení obrázku malých krámků, zmínit, jak se tu prodává maso. Není to nic složitějšího - prostě na dřevěném stole leží velký flák většinou asi jačího masa (některé kusy mohly mít ke 100 kg). Neexistuje žádná lednice. Svítí na to slunce, práší se z ulice... Když si chcete maso koupit, tak vám kus odkrojí a je to.

4) Moderní technologie

DVD prodávané na ulici + mobily u mnichu jsem již zmínil. Je tu asi taky více internetových kaváren než v celé Praze. Vedle sebe na ulici se potkávají lidé táhnoucí řebříňák naložený různým zbožím (samozřejmě taky rikši) a lidé řídící poslední modely LandRoverů, VW Passatů... Asi je to však nutné vidět. Popisuje se to docela těžko. Celkový dojem je více než smíšený.

Na závěr odpovědi na několik otázek + doporučení z vašich mailů:

Trasa - pojedeme z Lhasy do Káthmandú po friendship highway. „Odehrává“ se to v průměrné nadmořské výšce 4.000 m.n.m. Po cestě je 5 horských sedel v 5.000 metrech. Na závěr cesty nás čeká 150 km sjezd s celkovým převýšením 3.500 metrů!

Teploty - v noci se to blíží ve Lhasě k 0° Celsia, přes den až k 25°C.

Hlídat Zipa, aby zase něco nepřivezl do ČR - samozřejmě na něj dáváme bacha. Holky od něj odháníme, dáváme mu vyprat prádlo a jeho normálních 10 piv za víkend jsme mu taky nepovolili (takže ani tu opici snad nepřiveze).

Mějte se dobře - zdraví vás, O+K+J

Otakar Jirgl, ojirgl@hotmail.com

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Hřensko

Stříbrný pohled - Jihozápadní hrana Villa.

Jürgen Höfer s druhem.

jaro 2001

Jihozápadní hranou (2 kruhy) na vrchol.

Věž Stříbrné stěny - Údolní záblesk VIIb.

Jürgen Höfer s druhem

5.4.2001

Úplně vpravo na jižní straně z bloku stěnou k úzkému komínu s převislým sokolíkovým nástupem, jím na balkón. Vpravo žlabem a stěnou na tření šikmo vlevo přes 2 kruhy ke hraně. Žlabem na podstavci. „Starou cestou“ na vrchol.

Věž Stříbrné stěny - Zlaté místo IXa.

Jürgen Höfer s druhem

1.4.2001

Jako „Dlouhá stěna“ přes kruh, dále stěnou ke 2.kruhu. Šikmo vlevo stěnou po stupních přes 3.kruh ke „Stříbrnému sokolíku“. Tím 5 m a k 5.kruhu. Šikmo vlevo (6.kruh) a žlabem na balkón. Jihozápadní hranou (jako „Stříbrný výlom“) na vrchol.

ŠUŠKÁ SE...

- že prý se v Alpách mezi sutí občas válí i opravdu zajímavé minerály. Tento měsíc tam našel jeden šťastlivec několika kilogramový valoun ryzího zlata...

STRÍPKY

Potrefená husa ?

PETR ŠTĚPÁN
CAO DĚČÍN

Po přečtení článku ohlasy na internetu jsem vzal motyky a zakopal se sto sáhů pod zem. Neboť mi Verical limit nastavil kříšťalové zrcadlo a já coby směšný král výšin setrvám v hlubině zemské kůry až do konce svého horolezeckého života. Sedím v temnotě a přemýšlím o té moderní pohádce, o věčném souboji dobra a zla, která byla určena lidem a horolezcům se zdravým rozumem a duchem, kteří se přišli prostě bavit. Já ten rozum ztratil když jsem vytlačil šedesátikorunu, abych se dozvěděl, že zraněnému spolulezci není třeba podat lék, protože stejně umře tak co. Ještě že záporný hrdina neměl hlad, mohl si z mrtvého kamaráda odkrojit kus stehna než ho odkrvil. Spokojení byly diváci – laikové, spokojen byl producent, spokojen byl představitel titulní role s dvaceti melouny doláčů, jen ten blb Štěpán se v tom šťourá a připomíná slova pana Jířího Menzla který říká, okřikujeme moralisty, že jim nikdo nedal právo určovat co je dobré a co špatné. A dopadá to tak (jak dobře vidíme kolem sebe), že právo určovat, co je dobré a co špatné, má ten, kdo má peníze. A peníze má ten, kdo umí vydělávat na lidské hlouposti, kdo nabízí neslušnost. A tím své diváky a čtenáře nenápadně, ale jistě k té neslušnosti vychovává. Filmy, televize, knihy, časopisy plné reklam a povrchních skandálů posvěcují sobectví, honbu za úspěchem, odnaučují soucitu, touze po dobru.

Ty koláčky jsou trochu tvrdé, tak je nežer.

Horolezecké křtiny

Dne 16. května 2001 tj. ve středu v bytě č.p. 1014, č.o. 41, ulice Antala Staška, obec Horní Krč, čtvrť 4, město Praha, republika Česká, region Evropský, od 19 hodin probíhají horo(plazecké, chodecké a lezecké) křtiny Anežky Šlechtové narozené 31.3.2001 v 19:50 hod.

**Na mejdan zvou manželé
Martina a Jan Šlechtovi.**

New Cooperation

OSTROV
DUBEN 2001

Dalším místem, kde se můžete setkat s horolezeckým časopisem CAO News, bude restaurace Pod Císařem v Ostrově. Majitelé restaurace připravili, po dohodě s našim vydavatelstvím, pro své zákazníky malé překvapení. Ke každému jídelnímu lístku bude přiloženo vždy aktuální číslo CAO News. Návštěvníci se tak budou moci seznámit s děním v Ostrově i nedalekém okolí, dozví se o připravovaných sportovních akcích, o nových cestách a podobně.

Dobrou chuť!

Divoké Velikonoce

13.-16.4.2001
HRUBÁ SKÁLA

Pátek třináctého a ještě k tomu „Velký pátek“. To bylo tučné sousto pro astrology, kteří varovali před všemožnými nástrahami nebezpečné konstelace. Karel Bělina, Michal Švajgl a Jiří Chára na jejich syčkování nedali a již ráno zvesela uháněli vlakem do Českého ráje, který se měl pro příští sváteční dny stát i jejich rájem lezeckým. V Sedmihorkách chumelilo jako o vánocích a tak to, věřte – nevěřte, vydrželo celý víkend.

Celý den chodili mlsně pod těmi nádhernými skalami a kleli tak, že se to nedá prezentovat ani v našem bulvárním plátku CAO News.

Večer dorazil na místo plánovaného oddílového srazu v restauraci Pod Hlavaticí jenom Jirka Kudrnáč. Ten večer zklamané hochy rozpálilo až vystoupení skupiny **Funk Corporation**, zejména výkony jejich svůdné saxofonistky.

Ráno se přesunuli do oblasti u rybníku Vidlák. Světlym okamžikem bylo zjištění, že je zde opravdu mnoho možností prvovýstupů.

Na čtyři dny volna ve skalách trochu malá náplast...

Japonský sedmdesátník se chystá zlézt Mount Everest

TOKYO
10. DUBNA 2001

U snout na navětrávaných odmitá japonský profesionální lyžař a dobrodruh Yuichiro Miura, který plánuje v roce 2003, kdy mu bude již více než 70 let, zlézt Mount Everest. Informovala o tom agentura Kyodo.

Miura drží rekord ve sjezdu všech sedmi nejvyšších vrcholů všech světadílů, včetně sjezdu z Jižního sedla Mount Everestu v roce 1970. V roce 1966 sjel australský vrchol Mt.Kosciusko (2230 m), o rok později aljašskou ledovou královnou McKinley (6194 m), v roce 1981 zlezl a sjel Mt.Kilimanjaro (5895 m) v Africe, v roce 1983 Vinson Massif (5140 m) v Antarktidě a v roce 1985 evropský Elbrus (5633 m) a jihoamerickou Aconcagua (6959 m).

Miura, který oslaví své 70-té narozeniny v říjnu 2002, již zahájil přípravy k výstupu na Everest, kam se chystá společně se skupinou dalších 5 horolezců. V létě minulého roku vedl skupinu svých vysokoškolských studentů na 5360 metrů vysoký vrchol Gokyo v Himalájích, v polovině letošního dubna plánuje vystoupit a následně sjet na lyžích 6476 metrů vysoký himalájský Mera Peak.

Pokud Miura v roce 2003 na Everestu uspěje, stane se nejstarším člověkem, který kdy vystoupil na nejvyšší vrchol světa, a překoná tak rekord, který vytvořil v květnu minulého roku jiný japonský horolezec Toshio Yamamoto (63 let).

Věk ostatních pěti horolezců, kteří budou Miuru doprovázet, a kteří se každý pyšní bohatými horolezeckými zkušenostmi, se pohybuje v rozmezí od 55 do 68 let.

"Zdá se, že Japonci se stávají pohodlnějšími a víc sedí doma. Chci všechny své krajany šokovat a ukázat jim, co všechno dokáže 70-letý muž. Chci je povzbudit k činnosti navzdory stárnoucí japonské společnosti," řekl ke svému plánu zdolat Mount Everest Miura.

Aby Miura ostatním ukázal, že je možné se stáří vzepřít a odhalit i v pozdějším věku obrovský potenciál, který v sobě každý člověk ukrývá, začal se na své dobrodružství v roce 2003 připravovat úplně

odlišným způsobem, než dosud. Minulý rok přestal sledovat svou váhu a úmyslně přestal pečovat o svoji fyzickou kondici.

"Myslím, že by bylo dobré, abych se před zahájením tréninku dostal do fyzické kondice typické pro muže mé věkové kategorie," řekl Miura.

Japanec je 165 centimetrů vysoký a jeho nejlepší váha se pohybuje někde mezi 63 a 65 kilogramy. Během svého procesu tloustnutí dosáhl v jednu chvíli váhy 81 kg a obsah tuku v jeho těle překročil 30 procent. V ten okamžik začal opět budovat svou fyzickou sílu. Nejdříve zaútočil na svoji nadváhu, což v podstatě znamenalo redukci příjmu potravy na šálek denně. V současnosti váží 73 kg, jeho tělo je svalnatější a obsah tuku klesl pod úroveň 25 procent. Podle horolezce je jeho metoda znovunabytí fyzické síly a životní energie aplikovatelná na kohokoliv a to nejen v jeho věku.

Podle expertů klesají kinetické schopnosti člověka na vrcholu Mount Everestu na pouhých 30 procent z původních 100 procent odpovídajících schopnostem na úrovni mořské hladiny (na vrcholu Mt.Fuji prý poklesne výkonnost člověka na cca 70 procent).

Miura plánuje během své výpravy v roce 2003 maximálně využít nejnovější komunikační technologie, jeho výstup na Mount Everest bude možno sledovat v přímém přenosu na internetu.

(Převzato z Horolezeckých novin)

Ostrov v novém hávu

OSTROV
DUBEN 2001

Konec března a začátek dubna letošního roku byl v kempu Pod Císařem v Ostrově u Tisé zcela ve znamení intenzivních prací na zvelebení tamní restaurace. Byla například dokončena rekonstrukce střechy, vybudovány nové „čtyřhvězdičkové“ ubytovací prostory přímo nad restaurací a pod vedením Miroslava Mžourka byly prováděny práce na obložení budovy. A to technologií, která zakryje úžasné obložení skleněnými dlaždičkami a la radostný socialismus a navrátí stavbě původní ráz a charakter.

Na snímku restaurace Pod Císařem s ještě rozestavěnou střechou.

Josef Rakoncaj oslavil padesátiny

Praha
5. dubna 2001

Josef Rakoncaj, nejúspěšnější český himálajský horolezec, který se svými výkony zařadil do světové extratřídy, v pátek oslaví padesáté narozeniny. Během své sportovní kariéry devětkrát pokořil osmitisícovku a dodnes je jediným člověkem na světě, jenž stanul na vrcholu hory K-2 o výšce 8611 metrů dvakrát.

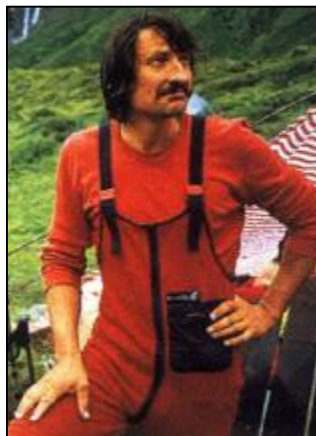
Rakoncaj se již od roku 1971 specializoval na zahraniční velehory (Kavkaz, Pamír, Andy, Alpy) a posléze se orientoval na zdolávání nejvyššího pohoří světa. Prvním himálajským vrcholem, kam se v roce 1977 dostal prvovýstupem severní stěnou, byla Kalanka (6963 m). Záhy se zaměřil na osmitisícovky. Už v roce 1983 vystoupil jako člen italské expedice na K-2, po Mount Everestu nejvyšší horu světa.

Vytvořil tím tehdejší československý výškový rekord. Na stejný masiv se vrátil v roce 1986, aby se stal jediným horolezcem, který jej zlezl ze severu i z jihu.

Následovaly další osmitisícovky - Lhoce Šar (1984), Broad Peak (1986), Annapurna (1988), Manaslu (1989), Čho Oju (1990), Shisha Pangma (1990), Nanga Parbat (1992).

Jen Mount Everest mu třikrát odolal. Jednou měl Rakoncaj k vrcholu půl kilometru (1987), podruhé dvě stě metrů (1988). Při jeho třetím pokusu pokazil plány první české expedice na Mount Everest (1994) vytrvalý sních.

Podle jeho vlastních slov jej však skutečnost, že nezdolal nejvyšší vrchol světa, příliš nemrzí. V jednom z rozhovorů uvedl: "Zajímaly mě prvovýstupy. První jsme byli na Kalance. Na Šiša Pangmu jsme vylezli prvovýstupem v severní stěně, která je vysoká tři kilometry. Na Lhoce Šar jsme uskutečnili prvovýstup jižní stěnou. Proč bych měl sbírat Everest?"

Při zdolávání nejvyšších světových velikánů se Rakoncaj několikrát ocitl na hranici života a smrti. Jeho první výstup na K-2 provázelo velice dramatické přenocování s Italem Agostinem da Polenzou ve výšce 8550 metrů. Oba tehdy přežili asi jeden z nejvyšších bivaků v historii horolezectví. "Bivak s Agostinem, to byl zážitek na celý život. Už bych to nikdy nechtěl prožít," vzpomínal po letech Rakoncaj. "Kvůli němu jsem, myslím, nevyšel ve čtyřadevadesátém Everest, protože jsem si uvědomil, že bych tam musel zůstat pod vrcholem přes noc ve výšce 8500 metrů. A to se mi moc nechtělo," podotkl.

Při svých výstupech Rakoncaj nikdy nepoužil umělý kyslík z lahve. "Je to totální degradace. Kdo vylezl Everest s kyslíkem, tak jej prakticky nevyšel," komentoval stroze. Stejně tak má negativní názor na komerční expedice: "Takové využití hor je absolutně špatná záležitost. Ano, jsou milovníci hor, ale v komerčních expedicích jsou z devadesáti procent lidí spjatí s byznysem, reklamou - a chtějí být zajímaví vůči svému okolí."

V nejvyšším pohoří světa Himálaji už nehodlá působit. Již před několika lety se rozhodl, že místo rušného prostředí s početnými výpravami z celého světa chce vyhledávat nové terény, které donedávna představovaly z horolezeckého hlediska bílá místa. Na otázku novinářů, zda by se ještě někdy vrátil do nejvyšších hor, Rakoncaj loni odpověděl: "Do osmi tisíc? Já to nemám zapotřebí, abych tam lezl. Přesně vím, co by mě tam čekalo. Asi bych se už nedovedl fyzicky připravit a také nemám čas někde být tři měsíce."

Josef Rakoncaj se narodil 6. dubna 1951 ve Dvoře Králové nad Labem. Před rokem 1989 pracoval v národním podniku Dioptra v Turnově, poté začal působit jako profesionální horolezec, publicista a podnikatel. Je majitelem firmy Sir Joseph, která šije péřové bundy a péřové spací pytle. Je ženatý a má dvě dnes již dospělé děti - syna Lukáše a dceru Lucii. Vlastní dvě lehká letadla a když chce relaxovat, rád se proletí nad Českým rájem.

(Martin Staněk, HN a ČTK)

Vážení přátelé horolezectví,

dne 6. června 2001 se v klubovně HO Alpin IV koná od 20 hodin promítání videofilmů ze současnosti i pro pamětníky z oblastí Vysoké Tatry, Dachstein, Ortler, Peak Lenin a Mont Blanc, vzhledem k aktuálnosti těchto nadcházejících akcí. Taktéž taktika a strategie těchto akcí bude se probírat.

Klubovna se nalézá v Praze, ulice Budějovická 69 v suterénu.

Zdraví Jan Červenáček Šlecht

P.S.: Zbraně se odkládají u vchodu, horolezečtí rasisté budou veřejně označeni.

Tibesti

Tibesti – tak se jmenuje zapomenuté pohoří ležící v samém srdci africké Sahary. Zapomenuté do té míry, že se dostalo až na stránky Atlasu panenských míst, který zpracoval Roger Few. Ve svém atlase uvádí těch několik málo lokalit naší planety, které se mohou přívlastkem „panenská“ pochlubit. Tibesti přitom zaujímá plochu větší než Švýcarsko!

Přestože leží uprostřed nejznámější pouště, uchovává si díky krajinnému reliéfu vlastní klima. Teploty zde přes den nevystupují nad 20°C a v noci klesají pod bod mrazu. Také je zde více srážek a více míst, kde lze nalézt vodu a tím i život.

Nejvyšší horou je Emi Koussi. Měří 3415 metrů a je charakteristická svou dramaticky vyhlížející 900 metrů vysokou údolní stěnou. Ovšem daleko více oblast charakterizují obrovité a nepřístupné pískovcové věže, kterých je v Tibesti ohromné množství a často vytvářejí i skalní města podobná těm našim ovšem v jiném měřítku.

Když jsem v knize panenských míst Tibesti nalistoval, hned jsem si v duchu vybavil obrázek od Edwarda Whympera „Mont inaccessible“ – tak nějak si totiž první pokořitel Matterhornu představoval „Horu nedostupnosti“.

-jch-

Aktuální informace o webových stránkách

VLASTA DOMES

Horolezecký průvodce Labských pískovců (adresa www.lap.host.sk) byl kompletně převeden do databáze a je nyní možné jej on-line opravovat (pouze s patřičným oprávněním) a také komentovat jednotlivé cesty. Pro přístup do průvodce je nutné si založit vlastní účet (to aby se dalo poznat, kdo to ten komentář k cestě vlastně napsal).

U jednotlivých věží budou postupně doplňovány fotografie a plány (kostra je hotova, nyní vše závisí na přísunu podkladů).

Do budoucna plánujeme zavést diskuzní fóra (např. plánované akce, dojišťování cest, horobazar, uzavřená fóra pro oddíly, skupiny i s možností zakládání vlastních témat) a přenést celé stránky na jiný (nejspíše placený) server, jelikož rychlost stávajícího (neplaceného) serveru je horší než mizerná. Bohužel je o umístění stránek na tomto serveru velký zájem a tudíž je velmi vytížen.

Na stránky byly zařazeny i odkazy do jiných lezeckých oblastí, zatím pouze v Čechách.

Horám zdar!

Midnight Lightning 2.

LEGENDA BOULDERINGU PŘEKONÁNA DRUHOU ŽENOU

„Tahle cesta je víc, než jen lezecký problém. Tohle je pocit, legenda, příběh,“ řekl chlapec s rukama balzama od magnesia. „Tohle je...“ Chlapec se na moment odmlzel. Potom pomalu pohládl vzhůru. „Tohle je SEN!“

Tímto citátem jsme v CAO News 12/2000 uvedli článek o slavném boulderovém problému. Nyní obletěla svět po internetu zpráva, že cestu Midnight Lightning překonala Lisa Randsová. Stala se tak teprve druhou ženou, která boulder o obtížnosti V8/9 v Yosemitech přešla. První

ženský přelez se podařil na jaře roku 1998 Američance Linn Hillové. Své pocity z úspěchu Lisa Randsová popisuje takto: „Když jsem překonala nejtěžší místo, cítila jsem se jako v extázi. Vždy jsem chtěla vylézt Midnight Lightning a najednou jsem byla v závěrečných chytech. Bylo to jako sen!“

-jch-

Kde se dočtete o připravovaných akcích CAO Děčín?

Kromě kalendáře akcí na příslušný rok, který je k dispozici na schůzích CAO Děčín, se o připravovaných akcích můžete dozvědět v rubrice Čeká nás (zhruba na jeden až dva měsíce dopředu), na našich webových stránkách <http://mujweb.cz/www/caodc> a v případě potřeby také na **INFO kanálu** kabelové televize.

V Tatrách zahynuli tři skialpinisté

VYSOKÉ TATRY
16. DUBNA 2001

Slovenské hory si o dubnovém víkendu vyžádaly lidské oběti. Pod lavinou v Žiarské dolině v Západních Tatrách přišel v sobotu 14.4. odpoledne o život 27letý český skialpinista z Třince, o den později tragicky skončil na hřebeni Ďumbiera výstup dvou zkušených dvacetiletých skialpinistů ze Zvolena a Martina. Jak ČTK sdělila Tatranská horská služba, k prvnímu neštěstí došlo, když dvojice skialpinistů z ČR při výstupu dolinou v oblasti Tří kop uvolnila lavinu, která se jednomu z nich stala osudnou. Druhý z dvojice lyžařů vyvázl bez zranění se šokem.

Podle informací záchranářů oba české skialpinisty nesla lavina asi 300 metrů. Záchranáře na neštěstí upozornili lyžaři, kteří byli v té době poblíž. Ani rychlý zásah s lavinovými psy však nepomohl zachránit život 27letému mladíkovi, kterého se podařilo najít zhruba po dvou hodinách.

Pod dvojicí slovenských skialpinistů se podle slovenského zpravodajského serveru SME pravděpodobně zřítily sněhová převěž na hřebeni Ďumbiera a oba spadli do asi 400 metrové rokliny. Těžkým zraněním podlehl.

Letos už v Tatrách přišlo o život pět lidí, z toho čtyři z České republiky. Poslední tragický případ se stal začátkem března, kdy v Nízkých Tatrách zemřela 53letá žena z Prahy.

Podle odborníků šance na přežití v lavině, jak plyne čas, velmi rychle klesají, přičemž po 45 minutách pod sněhem už šance prakticky neexistují, i když statistiky registrují i výjimečné případy.

Záchranáři turisty neustále varují, aby zbytečně neriskovali. V Tatrách totiž v uplynulých dnech napadlo několik desítek centimetrů nového sněhu, pod kterým je ovšem vrstva staršího zmrzlého sněhu, což zvyšuje lavinové nebezpečí. Proto by se turisté vždy před výletem měli informovat v Domu horské služby ve Starém Smokovci na aktuální stav sněhu a poslechnout doporučení záchranářů či pracovníků Střediska lavinové prevence.

-zpravodaj ČTK-

MEZINÁRODNÍ MISTROVSTVÍ ČR V LEZENÍ NA RYCHLOST (SPEEDCLIMBING)

- Pořadatel:** Český horolezecký svaz
Tech. uspořádání: TJ Jiskra Nový Bor
Místo konání : Nový Bor, sportovní hala TJ Jiskra Nový Bor
Datum konání: Sobota 26. května 2001
Ředitel MČR: Libor Hroza
Stavěč cest: Sláva Hrkal st.
Tech. zabezpečení: Petr Mánek, Ing. Vladimír Svítek
Hlavní rozhodčí: Slávek Vomáčko
Delegát ČHS: MUDr. Ivan Rotman
Kategorie:

Žáci, zákyňe	nar. 1986 a mladší
Dorostenci	nar. 1984 a 1985
Juniorky	nar. 1985 až 1982
Junioři	nar. 1982 a 1983
Muži, ženy	nar. 1981 a dřív
- Ceny:** První tři v kategorii obdrží medaili, diplom a věcnou cenu, vítěz získá titul Mezinárodní mistr ČR pro rok 2001. V pořadí 1. lezec z ČR získává titul Mistr ČR.
- Mistrovství ČR 2001 je současně nominační závodem pro účast závodníků na MS v rychlolezení.**
- Námítky:** Do patnácti minut po skončení kategorie spolu s vkladem 300,- Kč hl. rozhodčímu. V případě neuznání protestu vklad propadá ve prospěch pořadatele.
- Časový program:** 8.00-9.45 prezentace v kanceláři závodu
 Volné rozcvičení v 1. sektoru
 9.00 technický meeting
 9.50 slavnostní nástup
 10.00 zahájení závodu (kvalifikace)
 16.00 předpokládané ukončení závodu
 Vyhlášení vítězů - průběžně během závodu
- Přihlášky - nutno se přihlásit předem na adresu:**
 Petr Mánek, Smetanova 521, Nový Bor - ČR 473 01
 nebo fax 0412-548855 nebo E-mail: hroza@space.cz
 Uzávěrka přihlášek je 20.5.2001
- Startovné:** 100,- Kč za člena ČHS
 200,- Kč za nečlena ČHS
- Ubytování:** Pořadatel nezajišťuje. Lze využít ubytovnu TJ Jiskra ve Sloupu v Č., tel. 0603-923224, ubytovnu a.s. Crystalex v N. Boru a další. K dispozici bude tělocvična TJ Jiskra N. Bor v sokolovně (vl. karimatky a spacáky)
- Tech. údaje:** Výška stěny 10 m, převis 8 m
 Tři sektory - 1. slouží k rozcvičení, ve 3. budou dvě závodní cesty. Jisticí materiál zajišťuje pořadatel
- Losování:** Bude provedeno před zahájením závodu
- Podmínky účasti:** Závodník mladší 18 let startuje v doprovodu dospělého. Vstup do sportovní haly jen po přezutí!!!!
- Více informací:** Sláva Hrkal tel. 0606-154 298
 Libor Hroza tel. 0603-156 755
 Petr Mánek tel. 0424-221 420

V ý r o č í

K v ě t e n 2 0 0 1

2. května **Milan Drásta**, CAO Děčín
 17. května **Jiří Houba Chára**, CAO Děčín
 26. května **Miroslav Bílek**, Praha

Všem oslavenčům přejeme vše nejlepší, hodně zdraví a spokojenosti v práci i v rodinném životě!!

OKÉNKO

HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

KVĚTEN

12. – 13.5. sraz v Labském údolí
 12. – 27.5. autobusový zájezd na Sardinii

ČERVEN

2. – 3.6. sraz v Roklici, Horolezecký oddíl Česká Lípa
 9. – 10.6. sraz HK Varnsdorf v Jetřichovicích
 30.6. Lužické sedmistovky, 6. ročník závodu horských kol
- lezení v pískovcových oblastech

V průběhu celého roku možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Některá uvedená data jsou bez záruky, přesné konání akce bude včas upřesněno.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hod.

Informace na tel.:

0413 / 373101, 370987, 373333
 0606 / 277274

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není nutné vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 19.-20.5. Rocking na Bořni. Horolezecké závody započítávané do Alpinského poháru 2001. Pořádá ALPIN IV. Start závodu je v sobotu v 10.00 hodin. (Viz. Alpínský pohár)
- 18.-20.5. Již 36. ročník Zabilkova srazu horolezců v Labském údolí. Info Jaroslav Uher – ředitel srazu
- 25.-27.5. HOCYBOJ – Příchovice – Labská Stráň. Info Myšík, Chára
- 25.-27.5. Bezmezná Mezná – hudební festival
- 25.-27.5. Sraz horolezců v Jetřichovicích Info Štěpán
- 1.-3.6. Sraz horolezců v Roklici
- 21.6. Letní Silvestr - akce CAO, IV. ročník. Nebetyčná ožiračka na oslavu nejdelšího dne a nejkratší noci. Starý skandinávský zvyk. Kartáč v Bělé, sraz v 19.00 hod. Info Chára
- 22.-30.6. Hochschwaben Alpen – zájezd do nádherné alpské oblasti. Lezení, turistika.
- 30.6. Sedmistovky – závod na MTB. Info Štěpán, Hofman

Alpy zachvátila zlatá horečka

CURYCH
DUBEN 2001

Stovky Švýcarů a Rakušanů míří do Alp s nadějí, že se jim podaří nalézt zlato. Zlatou horečku v Alpách odstartoval amatérský hledač pokladů, který na úbočí nejmenované hory v kantonu Graubünden našel zlatý valoun o váze téměř jednoho kilogramu, jehož hodnota přesahuje 4 miliony korun.

Jak napsal britský list The Sunday Times, k nálezu došlo již loni v srpnu, informace o něm se dostala na veřejnost až nyní. Zájmu amatérských zlatokopů se snaží využít turistické kanceláře, které pro potenciální prospektory organizují zájezdy. Své zákazníky ovšem varují, že zřejmě naleznou jen několik drobných zlatých zrněk. Podle odborníků je totiž nález velkého neugetu z loňského srpna v Alpách naprostou raritou.

Převzato z Lidových novin

Inzerce:

Ahoj lezci a lezkyně, chtěli bychom Vám touto cestou nabídnout možnost společného cestování po USA. Jsme dva lezci z Nového Města nad Metují, momentálně v USA. Na srpen až říjen plánujeme cestu po národních parcích a lezeckých oblastech. Pokud máte zájem nebo víte o někom, koho by to zajímalo, kontaktujte mě na e-mail: tripusa@seznam.cz. 300 000 korun - na dřevo. Čágo Jíra a Víťa

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE SE BUDE KONAT VE STŘEDU 6. 6. 2001
V RESTAURACI ZA VĚTREM. ZAČÁTEK SCHŮZE JE OD 18:00 HOD.

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY CAO News OD 17:45 HOD.
NA PROGRAMU BUDOU VÝSLEDKY PROBĚHLÝCH SPORTOVNÍCH AKCÍ,
INFORMACE Z LEZENÍ, PLÁN NA PŘÍŠTÍ MĚSÍC, FOTOGRAFIE A MNOHO
DALŠÍHO!

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

V příštím čísle...

Kromě pravidelných rubrik, výsledkových listin, informací o nových cestách a podobně, Vám přineseme poslední zprávy z cyklistické expedice do Tibetu, článek Jakuba Kronovetra o oblasti Peilstein poblíž Vídně, zprávu ze zájezdu do Jižní Francie od Michala Burdy, zprávičky o průběhu pálení čarodějnic, oslavách 1. Máje a mnoho dalšího!

**Nezapomeň – příští číslo CAO News
vychází již 6.6.2001.**

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Právě jste dočetli květnové číslo CAO News.

Pro většinu z nás se rozbíhá hlavní sportovní sezóna a je to vidět na každém kroku – po cestách i necestách se prohání nadupaní cyklisté, vodáci oprašují kánoe, rafty či jiná plavidla, na stěnách visí stále více pestrobarevných lezců a do Alp i ostatních zahraničních oblastí začínají směřovat natěšení horalé... A nepřímo je to vidět i z obsahu Vašich článků a zpráviček, které jsou odrazem toho všeho. Za všechny příspěvky Vám děkujeme a pokud jste je snad nenalezli v tomto čísle, určitě jsou již vysázeny v tom červnovém!

Doufáme, že se vám květnové číslo CAO News líbilo.
Příští číslo vyjde 6. června 2001.

Za celou redakční radu Vám krásné dny, suchou stezku
a plno zlatých valounů přeje Jiří Houba Chára.

Neoznačené příspěvky jsou dílem redakční rady.
Redakční rada se schází pravidelně 15 minut před zahájením schůze
CAO Děčín anebo dle potřeby na zavolání.